

sat en lille, men meget sagkyndig Kommission, som har haft det Spørgsmaal til Granskning, og som har udarbejdet en meget interessant Betænkning, paa Grundlag af hvilken disse to Lovforslag blev fremsat. Hvad Forslag til Lov om Foranstaltninger mod Brandfare ved Jernbanedrift angaar, da blev Folketinget færdigt med Behandlingen deraf i sidste Samling, og Forslaget gik her til Lands-tinget, hvor det var Genstand for en velvillig Behandling, og hvor det vistnok egentlig kunde være lykkedes at føre det frem til endelig Vedtagelse, hvis man ikke fra det paagældende Udvalgs Side havde ment, at det vilde være det rigtige at afvente Resultatet af Behandlingen i Folketinget af det andet Lovforslag. Jeg tager vist end ikke fejl, naar jeg mener, at Udvalget ved at tilbageholde Forslaget om Foranstaltninger mod Brandfare har villet lægge et vist Tryk paa det tilsvarende Udvalg i Folketinget, som havde det andet Forslag til Behandling, for at faa det frem. Det er nu efter langvarige Forhandlinger i det paagældende Udvalg lykkedes at føre Sagen igennem Folketinget, og jeg har altsaa herved den Ære at forelægge Forslaget til velvillig Behandling i dette høje Ting. Det er undergaaet nogle enkelte Forandringer, som dog ikke synes mig meget væsentlige, og som jeg derfor med al Tilfredshed har kunnet tiltræde.

Lovforslagets Hovedbestemmelse gaar nu som ved Forelæggelsen ud paa nærmere at betegne, i hvilke Tilfælde Banerne skal yde Erstatning for den Skade, der forvoldes af dem. I Modsætning til de sædvanlige Erstatningsregler godkender man her den Tankegang, at Banerne i Betragtning af, at de anses for at være en farlig Virksomhed, kan og skal yde Erstatning ogsaa i saadanne Tilfælde, hvor Skaden er hændelig, men hvor den altsaa opstaar som Følge af, at det er Jernbanedrift, der er Tale om.

En Mangel ved den nuværende Erstatningslov, forsaavidt angaar Skade paa Personer, maa det siges at være, at Erstatningsreglerne slet ingen Begrænsninger indeholder, hvad Erstatningsbeløbenes Størrelse angaar. Efter disse Regler skulde Banerne i Tilfælde af en Ulykke simpelt-then være forpligtede til at erstatte den Skade, vedkommende har lidt, uanset hvor stor den maatte siges at være, og man kunde altsaa tænke sig det Tilfælde, at Statsbanerne eller private Baner ved Indtræden af en Ulykke kunde komme til at udrede Erstatning for Tabet af enkelte

Menneskeliv endogsaa paa Millioner af Kroner, hvis det drejede sig om en Forsørger med en overordentlig stor Indtægt, som bortfaldt med hans Død. Man har ogsaa indenfor de forskellige Partier i Folketinget været enig om, at det vilde være naturligt, at den Erstatning, som i det enkelte Tilfælde skal udredes for Tab af Menneskeliv, maa kunne begrænses til rimelige Beløb. Om selve Beløbenes Størrelse har der været nogen Uenighed. De Beløb, som jeg foreslog ved Forslagets oprindelige Forelæggelse, er under Folketingets Behandling af Sagen blevet noget forøget, men efter min Opfattelse ikke mere, end at jeg finder Tallene meget rimelige og rigtige og fuldt ud har kunnet slutte mig dertil.

Den nuværende Lovgivning indeholder derimod en Begrænsning med Hensyn til, hvem der i Tilfælde af en Ulykke kan faa Erstatning, en Begrænsning, som det har vist sig nødvendigt af humane Grunde at komme bort fra, hvor Rigsdagen har taget særskilt Stilling til det Spørgsmaal. Det viste sig f. Eks. ved Brammingeulykken og vil atter vise sig nu ved den sidst passerede sørgelige Ulykke ved Vigerslev, at der ved en saadan Lejlighed kan forulykke Mennesker, som faktisk har forsørget andre Personer, der altsaa derved lider et Tab af Forsørger, men Personer, som det efter den nugældende Lovgivning ikke paahviler Banerne at yde Erstatning til, naar denne Forsørgelse ikke sker i Henhold til en egentlig juridisk Forpligtelse. Efter Brammingeulykken raadede man Bod paa dette Forhold ved at stille Forslag om Bevillinger, som Rigsdagen godkendte, og paa samme Maade er ogsaa den Kommission, som er nedsat i Anledning af Vigerslevulykken, instrueret om at behandle mulige tilsvarende Tilfælde denne Gang. Det forekommer mig imidlertid, at det vil være det rigtige, at man i selve Lovgivningen har Hjemmel for at yde Erstatning for Tab af Forsørger, selv om denne Forsørger ikke efter den almindelige Lovgivning er pligtig at skulle forsørge de paagældende Personer, naar blot Forsørgelsen faktisk har fundet Sted, og dette indeholder Lovforslaget Hjemmel for.

Med Hensyn til Erstatning for den Skade, som opstaar ved Ildebrand, forarsaget af Gnister eller Gløder fra et Lokomotiv, foreslaar Lovforslaget nogen Begrænsning i de nugældende Regler. Jeg har for min Part fundet, at det vilde have været forsvarligt at gaa til en langt stærkere Begrænsning af Banernes Ansvar